

ser, og dem, som ikke skal have det, ved en Indtægt, som i Fredstid vilde have ligget omkring 1 800 Kr. i København og 1 150 Kr. paa Landet, deklarerende, at den, der havde 1 200 Kr. paa Landet, og som havde mange Børn, var saa velstillet, at Staten ikke kunde forsvare at yde ham den samme Prisnedsættelse som den, der har 1 150 Kr.!

Dette sammenholdt med, at man samtidig har forhøjet Maksimalprisen, forekommer mig at være et Vidnesbyrd om, at Venstre er gaaet ind i denne Diskussion uden at have tilstrækkelig undersøgt, hvorledes Forholdene virkelig laa, og at Partiet derved nødtvungen er kommet til at stille Forslag, som ikke lader sig forsvare hverken med sociale eller principielle Grunde.

Den ærede Ordfører for det konservative Parti (Korsgaard) opstillede den Tanke, at man kunde undgaa at stille de daarligst stillede Dele af Befolkningen ringere end efter Regeringens Forslag ved at drage en anden Indtægtsgrænse end den, Venstre har foreslaaet, og udkastede den Tanke, at man kunde dele Befolkningen i 2 Halvdele, hvoraf den ene var berettiget til lave Priser og den anden forpligtet til høje Priser. Han mente, at det ikke vilde være saa vanskeligt at foretage en saadan Halvering af Befolkningen. Naar man gaar ud fra Skatteindkomstforholdene efter Skatteligningen 1918—19, vil en saadan Halvering i København falde ved en Indtægtsgrænse af mellem 1 800 Kr. og 2 000 Kr., i Købstadkommunerne omkring 1 800 Kr. og endelig paa Landet omkring 1 500 Kr. Hvad det ærede Medlem her foreslaar, er altsaa at sænke Grænsen saaledes, at det bliver ganske klart, at enhver, der overhovedet hører med til det, man kalder Middelstanden, bliver undtaget fra de billige Priser og forpligtet til de høje Priser, saa Forslaget maa siges at være et vel begrundet Led i den af det konservative Parti altid førte Middelstandspolitik. Naar man endvidere betænker, at de Indtægter, der her er Tale om, 1 800 Kr., er Indtægter, hvis Købeevne svarer til for Københavns Vedkommende omkring 850 Kr., paa Landet mellem 600 Kr. og 700 Kr., før Krigen, altsaa til det, man kaldte et Leveminimum, saa forekommer det mig ikke, at en Deling af Befolkningen paa denne Maade er socialt vel betænkt, selv om man derigennem vilde opnaa, at de allerringest stillede kunde opnaa Flæsket noget billigere.

Jeg er af den Opfattelse, at den Politik, der har været ført i disse Aar, gaaende ud paa, at Priserne paa de vigtigste Levnedsmidler skulde være nedsatte for alle, er den eneste forsvarlige, og at den bør opretholdes, saa længe man gaar til Prisnedsættelser paa de vigtigste Varer. At man ikke altid skal blive ved med at hjælpe alle, som det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) sagde, fordi der altid vil være nogle faa, som man er tvungen til at hjælpe, skal jeg erkende. Der kan komme det Tidspunkt, hvor det ikke vil være begrundet eller berettiget eller muligt længere at opretholde Prisnedsættelser ved Statstilskud, men da bør de ogsaa bortfalde for alle, og da bør Resten af de Foranstaltninger, som man af Dyrtidsgrunde ønsker, ske gennem en Dyrtidslov. Men saa længe Forholdene er, som de nu er, erkender alle her i Salen, ogsaa de 2 andre Partier, det konservative Folkeparti og Venstre, at en Nedsættelse i Prisen for de vigtigste Levnedsmidler er nødvendig. De erkender endogsaa, at en Nedsættelse i Brødprisen og Sukkerprisen for alle er begrundet og berettiget. Det er derfor ikke til at forstaa, hvorpaa de overhovedet kan begrunde, at det tredie Levnedsmiddel, der her er Tale om, nemlig Flæsket, skal stilles paa en særlig Maade.

Med Hensyn til Mælk ligger Forholdet anderledes, fordi der her er Tale om en Foranstaltning med Børn for Øje, altsaa for en begrænset Del af Befolkningen, hvis Hensigt lige saa meget er den at sikre netop den opvoksende Slægts gunstige Ernæringsforhold som almindelige prispolitiske Hensyn. Derfor har jeg tidligere sagt, at det ikke vil støde paa afgørende Modstand fra min Side, at man for Mælkens Vedkommende ordnede sig paa en særlig Maade og overdrog Kommunen den særlige Forvaltning af dette Forhold. Saaledes har det jo ogsaa været hidtil.

Jeg skal endnu kun gøre et Par Bemærkninger om den rent administrative Side af denne Sag, idet jeg benytter Venstres Forslag som Udgangspunkt. Venstre opretholder Rationeringen, og det ærede Medlem fra Bjerre erklærede, at man finder det rigtigt, at der rationeres en Del af vort Flæsk, for Øjeblikket saa godt som hele Produktionen, ud til den danske Befolkning. Følgelig er det nødvendigt at opretholde den Statsrationering med Kortforsyning, som hidtil har været gennemført. Naar man skal undtage nogle enkelte fra at faa Varer til den Pris, som Statstilskuddet betinger, vil dette nødvendiggøre